

A boszorkány hajszála

Italo Calvino: A gróf szakála című meséje nyomán²

RÁCZ ATTILA első éves dramaturgia szakos hallgató, több éves alternatív színházi gyakorlattal. Bábos technikát igénylő szobaszínházi játéka kamasz vagy felnőtt szereplőkkel, de – különösen ha a bábjelene-tekre gondolunk – vegyes korosztályú csoporttal is megvalósítható. A dramatizált változat készítésekor jelentős időkezelési problémákkal kellett megküzdnie, s több érvényes forgatókönyvi változattal is elkészült a félév végére. A közreadott formával volt leginkább elégedett.

Az általa kiválasztott történet feldolgozása és munkája megvitatása során többen szembesültünk az- zal, hogy míg a magyar néphit boszorkányairól csak-csak tudunk valamit, Itália boszorkányairól nemigen van információnk, pedig a színpadi meg- valósításhoz, a munkát megalapozó „rendezői lá- tomáshoz” szükségünk lenne erre. A III. éves dra- maturgok közül az olasz-angol szakot is végzett Tö- rök Tamara volt segítségünkre, aki itáliai könyvtá- rakban utána eredt a problémának. Filosz- búvárkodásainak eredményéből, a hagyományis- mereti félév zárásához készített hosszabb dolgoza- tából való az alábbi részlet:

„...Az olasz boszorkányság hagyományai a középkorra, sőt a római, sőt az etruszk időkre nyúlnak vissza, és a hozzá kapcsolódó rítus egy – a kereszténység árnyéká- ban életben maradt – pogány rítus. Bizonyos elemeket átvett a kereszténységből, mint ahogy a keresztény szer- tartásokban is felfedezhetők voltak a nyomai. Generáci- óról generációra örökítették a boszorkányságot, de igyekeztek minden elemét nagyon nagy titokban tartani, mert annyira félték a papoktól. A boszorkányság az olasz vidékeken egészen a XX. századig létezett és vi- rágzott, de például a lombardiai parasztok mai babonái közül is sok származik a boszorkány-hitből. A boszor- kányok vacsoráján a ‘főfogás’: lisztből, sóból és méz- ből készült, hold-alakú torta. Fontos a *szentjánosbogár*: pohár alá tették, és a fényéből olvasták ki a válaszokat a kérdéseikre. Minden, ami a föld alatt van (a búza- szem, a férgek) – mint még felszínre nem került titkok tudói –, mind nagyon értékes volt a boszorkányok szá- mára. A hagyomány szerint a pásztor is ezért temeti el a sípját három napra a föld alá. A kihúnyt fények, a mezí- telenség és az orgia mind a földbe eltemetett test szim- bólumai, az elvetett mag pedig a halál utáni újjászületé- sé.

A boszorkányságot a hívei ‘régi vallás’-nak nevezik, amelyben Diana a főistennő, lánya, Aradia (Herodius) pedig egyfajta (női) Messiás. *A boszorkányok evangé- liumában* legendákat találunk arról is, hogy hogyan szü- letett Aradia, hogyan jött le az emberek közé, hogyan alapította meg a boszorkányok vallását, és hogyan tért vissza az égbe. Ezen kívül vannak még a könyvben Di- anához és Aradiához szóló könyörgések és ráolvasások, a lyukas kő, a ruta és a verbéna varázserejével kapcsolo- atos hiedelmek és mondókák – ezeket énekelték a bo- szorkányok az összejöveteleiken. (Az összejöveteleket Milánó és Firenze környékén ‘angyaltánc’-nak hív- ták.)...”

Szereplők

Masino, később a falu hőse, ifjú katona
(ejtsd: Mazino)

Anya

Apa

Gazda

Plébános

Kocsmáros

Erdész

Gróf

Falusiak és katonák,
valamint: tyúkok és árnyékok

Nyitányzene

I. Előjáték

MESÉLŐ A történet, amit most elmesélek, olyan falu- ban játszódik, ahol a házak egy igen magas dombra épültek. A domb aljában sűrű erdő van, onnét hoz- zák a rőzsét. Nagy bátorság kell az erdőbe bemenni, de bizony – errefelé – ez nemigen terem. Így hát eb- ben a faluban a tűzrevaló is jóformán csak egy kis szalma, ami bizony gyér lánggal ég. Innen kapta ne- vét a falu: úgy hívják: „Gyérszalma”. Bizony mon- dom nektek, alig van ennél a falunál különösebb he- lye a világnak.

TYÚKOK (bábok, fenekükön – a domboldalon való tojáshoz szükséges – kis zsákokkakkal)

Kotta – kotta – kot – kot – kot!...

Így járni, így járni, nem szününk meg kárálni.

² Olasz népmesék, Magyar Helikon, 1961. Fordította: Telegdi Polgár István

Nézd, mi van itt! Halld, mi van itt: zsákba tojunk,
nem a földre,
hogy a tojás domboldalon ne guruljon az erdőbe.
Kotta – kotta – kot – kot – kot!...
Kotta – kotta – kot – kot – kot!... (El)

MESÉLŐ Gyérszalmában az a szokás járja: Rí a szamárnár – ordít a gazdája!

GAZDA Először is: ezek tyúkok voltak! Másodszor pedig: nem lenne itt semmi probléma, ha a falu hős fia – ki most Afrikában jár a sereggel! – hazajönne. Az idejét sem tudom már, hogy mikor ment el! És azóta nincs hír felőle.

II. Masinoék házában

MESÉLŐ (a képmutogatók stílusában) Íme, Masino, és az anyja, aki a hadjáratok előtt borban fürdeti az ő fiát. (Zene)

ANYA (egy dézsába próbálja belecsalogatni a fiát)
Na, fiam, ez a fürdő fog téged megedzeni. Mártózz csak bele az idei borba, olyan vörös, mint a vér. Bátor leszel és erős. A harcban nem kíméled majd az ellenséget. Büszkék leszünk rád.

MASINO (hosszú hálóruhában áll, a ruha alól kilát-
szanak meztelen lábai) Nem megyek én, édes-
anyám! Ez a dézsa löre... pinchehideg. Még meg talál-
lok hűlni!

ANYA Mit finnyáskodsz!? Legyél bátor! Legyél büszke! Nem mindenki mehet Afrikába. Ott majd meleged lesz, meglásd! Ott aztán jól esne a hűsítő fürdő – erre gondoldj! Na, gyertünk, ugorj bele!

MASINO Nem.

ANYA Masino!

MASINO Nem én.

ANYA Apjuk, szólj rá! Ez a fiú olyan gyáva, mint a nyúl. Így nem mehet el katonának.

APA Ebben a faluban mindenki gyáva. Nemcsak ő. Mellesleg – én sem voltam katona.

ANYA Ti férfiak, ti férfiak! Anyámasszony katonái... Tutyimutyi népség... Csak a szátok jár...

APA Most azonnal fejezd be, vagy véget vetek a mesének! A mindent már... Miért menne így bele szegény? Hiszen hideg!

ANYA Mi? Ez hideg?

APA No, de várj! (Hátranyúl, és hosszú fogóval magasra emel egy vörös patkót) Izzítottam ezt a patkót, tegyük csak bele hamar! (Ováció) Legyen forró ez a bor, ne olyan, mint a harmat. Vigyázzatok! (Az izzó patkót a dézsába teszi, az sisteregve alámerül) Ettől legalább megkeményedsz fiam, olyan leszel, mint a vas.

Az apa mosolyogva int a fiának, aki kicsit kényszeredetten, de bemászik a dézsába. Masinot megfür-

detik, majd szertartásosan felöltöztetik katonának. A fürdetés és az öltöztetés alatt zene

MESÉLŐ Masino, Masino, hős katonánk, hiányzol nekünk. Vajon merre jársz, vajon mikor érsz haza? Ó, ha csak egy rövid időre is, de hazajönnél! Megmenekülhetnénk a hatalmas bajtól. Mert azon a hatalmas bajon csak te segíthetsz! (A közönséghez) Hogy mi a baj?... (Súgva) Tudjátok meg ti is, milyen fura és titokzatos dolgok esnek Gyérszalmában. Az a hír járja, hogy Micillina, a gonosz boszorkány minden este megdézsmálja a dombalji lapályon legelésző teheneket, meg az ökröket. Ott áll lesben a szomszédos erdőben, és csak fúj egyet: és máris eltűnik egy ökor. (A falusiak érzelmkitörései, tódító hűmmögései kísérik a rémmesét) A napszálltakor őrt álló falubeliek, ha meghallják, mint siheg, suhog a cserjésben a boszorkány, vacogó fogakkal, halálra váltan esnek térdre.

III. Őrségben

GAZDA (gajdolván táncol a tűz körül, időnként megmerevedve)

Micillina, a boszorkány,
a rétről barmot rabolván
sanda szemmel rád mered:
– s úgy maradsz, mint a cövek...
Micillina a boszorkány...

PLÉBÁNOS Elég legyen már, Gazduram! A mindenit! Úgy remegek, mint a kocsonya. Kocsmáros uram meg rakja azt a tüzet, csak rakja, mert menten megdermedek!

KOCSMÁROS Rakom én, Plébános uram, hogyne raknám, de ez a szalma túl gyorsan ég el. Rőzse kéne az erdőből, vagy még inkább egy kis fenyőfa.

GAZDA Vagy egy kis bor a kocsmából. Rögtön nem fáznánk.

KOCSMÁROS Abból komám nem iszol, amíg a számládat ki nem egyenlíted.

GAZDA Hm. Az összetartás... az hiányzik e nagy bajban.

PLÉBÁNOS Elég legyen, füleljenek! Nem hallották?(Neszezés, zenei effektek)

KOCSMÁROS Mi volt ez?

PLÉBÁNOS Eljött ma is!

GAZDA Szűz Mária! (Közben sötét lesz, mert a tűz lassan kialszik)

KOCSMÁROS Ha legalább látnánk valamit... De a szalma is elfogyott. Oda a világ! (Teljes sötétség, hörgés, szuszogás)

PLÉBÁNOS Csönd legyen! Fogjuk meg egymás kezét, hogy el ne vesszünk ebben a fene sötétben. Gazduram, nyújtsa a jobbját!

GAZDA Én már odaadtam... Jaj, de kinek?... A nyakamon itt a hideg,... segítsetek! Meghóttam...
(*csönd*)

KOCSMÁROS Plébános úr, válaszoljon! Gazduram – oda van. Ne hagyjon itt, Plébános uram, az ördöggel! Istenem,... a fülembé szuszog... Ne bánts!... Vigyed inkább a barmot, vigyed, mit bánom én, csak engem kímélj! Jaj, a karom, nem akarom! (*Csönd*)

PLÉBÁNOS Asszonyunk, Szűz Mária, Istennek Szent Anyja! Imádkozzál érettünk, bűnösökért, most és halálunk órájában... jujj! (*Csönd*)

MESÉLŐ Plébános uram, én vagyok az, a Mesélő! (*Csönd*) Mint hallható, a plébános nem válaszol, tisztelt hallgatóság. De ne ijedjete meg nagyon, a banya rendszerint épphogy csak elszenderíti a derék öröket. (*Világosodik*) De alig pirkad az udvarokban, s máris itt látjuk a díszes kompániát, amint a főtéri őrhelyről a meleg kocsmába tér be, hogy testét, lelkét felmelegítse a hordók nedűjével. Mit számít a kontó ilyen kalandok után! Gazduram is ihat bőven, amennyi belefér. Mire átbeszelnék a rémes históriát, újra beesteledne, kész szerencse, hogy a tyúkok mögött az Erdészt látom jönni, kezében a bizonyítékkal.

TYÚKOK (*fenekükön kis zsákocskákkal*)

Kotta – kotta – kot – kot – kot!...

Így jární, így jární, nem szününk meg kárálni.

Nézd, mi van itt, halld, mi van itt: zsákba tojunk nem a földre,

hogy a tojás domboldalon ne guruljon az erdőbe.

Kotta – kotta – kot – kot – kot!...

Kotta – kotta – kot – kot – kot!...

Kotta kotta... (*Tyúkok el*)

IV. Kocsmában

ERDÉSZ Hallom, megint hogy jártak kendtek. A roszeb' ebbe a Micilindába, hogy csak nem nyugszik. Ezt találtam az ágak között! (*Fekete hajcsomót mutat*)

GAZDA Hú, a beste hajszála!

ERDÉSZ De nem nyugszom, míg a lába nyomát meg nem találok. Megyek...

PLÉBÁNOS Megtalálni a lába nyomát! Azzal semmire se megyünk.

ERDÉSZ Indulok...

KOCSMÁROS Ne olyan gyorsan, Erdész uram! Igyon inkább valamit!

ERDÉSZ Igazuk lehet, minek mászkáljak, ha itt is lehetek.

GAZDA Bottal üthetjük a nyomát! A marhák meg csak fogyatkoznak. A legelőn is, ahonnan elviszük őket, de az istállóban is, ahol úgy sincs mit enniük.

PLÉBÁNOS Én azt mondom uraim, a Gróf elé kell járulnunk. Adjon mellénk katonákat, mert én bizony nem örökösök még egyszer.

ERDÉSZ Abból eddig még csak baj volt, ha hozzánk... meg az asszonyainkhoz... idegen katonák jöttek.

KOCSMÁROS Az már igaz.

GAZDA Masino a mi katonánk! Várjuk meg, míg hazáér!

PLÉBÁNOS Meddig várjunk még? Hisz a levelünkre se válaszolt!

GAZDA Mert nem tud írni.

ERDÉSZ ...Lehet, hogy olvasni se tud!

KOCSMÁROS Masino, Masino, Masino... A mai napig tartoznak annak a dézsa bornak az árával, amibe akkor fürdették! Plébános uramnak igaza van, ne tévovázzunk! Gazduram, induljunk a Grófhöz!

GAZDA Most?

KOCSMÁROS Most! Erdész uram, maga addig örködjön itt nagy tisztességgel, nehogy idetaláljon jönni az a fránya Micillina.

ERDÉSZ Felőlem mehetnek, ahova akarnak, én mindenre kész vagyok.

A többiek el, zene, tyúkok jönnek

TYÚKOK Kotta-kotta-...

MESÉLŐ (*nem engedi hogy a tyúkok elkezdjék, kizavarja őket*) Hess innen, hess, baromfiak! Még csak az hiányzik, hogy titeket is elraboljanak. Én nem értem, miért nincs rend a világban... (*A Mesélő következő szövege alatt egy emelvényen ülő pózba merevülve megjelenik a Gróf, akinek fekete szakállát két oldalt fésülik a katonái. Zene*) A Gróf – nem egy nagylelkű ember. Zárkózott és mogorva fickónak ismeri az egész környék. Ki nem mozdul a házából, folyton-folyvást csak dominózik. Igaz, ha ki mozdulna, biztosan orra bukna a nagy szakállában, amit – amint látható – négy katonája fésül négy fésűvel. Láthatjátok, milyen nagy a baj, ha már hozzá fordulnak az öreink.

V. A Grófnál

PLÉBÁNOS Méltóságos gróf úr, bátorkodtunk a színe elé járulni, hogy elmondjuk a mi balsorsunkat. Hogy az állataink az erdőbe mennek, merthogy a Micillina boszorkány elviszi őket...

GAZDA És azért bátorkodtunk idejönni, hogy tanácsot kérjünk méltóságodtól.

KOCSMÁROS És azért is bátorkodtunk idejönni, hogy megkérjük méltóságodat, kegyeskedjék rajtunk segíteni. (*Csönd. A Gróf felvonja szemöldökét*) ...Ha katonai kíséretet kapnánk... újra kihajthatnánk a barmainkat a legelőre.

GRÓF Ha katonákat adok, akkor kapitányt is kell adnom. Ha kapitányt adok: akkor ott van kapitány, itt – nincs kapitány. De ha itt nincs kapitány, akkor kivel dominózom én az este?

PLÉBÁNOS Segítsen Gróf úr, segítsen, az Isten is megáldja!

GAZDA Gróf úr, kerülget minket a boszorkány!

GRÓF Gróf vagyok, és három helyett látok. De ha én nem látok, már pedig nem láttam, elhihetitek: nincsenek boszorkányok. Most pedig hordjátok el magatokat az udvaromból. Katonák! (*Int, erre kiterelik a gazdáékat*)

MESÉLŐ Keserű sors, nem voltál kegyes. Az öröknek muszáj lesz ma is őrségbe vonulniuk. Ám a Plébánost ma az Erdész váltja fel. Isten szolgájának elment a kedve a strázsálástól. De a többieknek talán épp ma éjjel sikerül megcsípniük a bűbájost. Föltéve, ha lesz hozzá elég merszük.

VI. Újra őrásban

ERDÉSZ Ne féljenek kendtek! Ha nem adott a Gróf katonát, hát nem adott, megleszünk mi így is, hármásban. Én úgy feltöltöttem magam bátorsággal, míg oda voltak, hogy akár egyedül is örködhethék. Persze csak elunnam az életem, így hát jobb, hogy itt vannak, de a kámzsás fráter Isten bizony nem hiányzik.

KOCSMÁROS Rakjon a tűzre, Gazduram, nehogy megint kialudjék! Maga meg, Erdész uram, ne hengejen annyit! Lett volna itt a múlt éjjel, most nem jártatná így a száját.

ERDÉSZ Mondom, hogy én nem félek. Azonkívül: én nem vagyok babonás! Igaza volt a Grófnak: boszorkányok nincsenek. Ha kell, én beledobom még a fekete hajszálát is a tűzbe, ezt, amit az erdőn megtaláltam.

GAZDA (*felordít félelmében*) Jaj, csak azt ne tegye! Még a végén megidézi velem!

ERDÉSZ Mit ordít itt, úgy rám ijesztett!

KOCSMÁROS Gazduramnak igaza van, ne játsszon a tűzzel!

ERDÉSZ Nem vagyok én pólyás baba, hogy játszadozzam! Na, most figyeljenek! (*A tűzbe dobja a hajcsomót, mire a tűz nagyot lobban, majd kialszik. Sötétség*)

GAZDA Nem megmondtam? Itt a baj!

ERDÉSZ Hányszor mondjam, hogy ne féljenek! A puskám csőre van töltve, Micilinda, ide gyere!

KOCSMÁROS Megörült, rá akar löni? De hisz semmit se lát! Mi lesz, ha minket talál el?

Lassú, kísérteties, ajtócsikorgáshoz hasonló hang

HANG AZ ERDŐ MÉLYÉBŐL Hé, gazemberek, megjöttem!

GAZDA Jézus segíts, megint itt van!

HANG Gyújtsatok már világot! Hogy az ördög vigyen el benneteket!

KOCSMÁROS Az ördögöt hívja, végünk van!

ERDÉSZ Gyújtok én világot, csak győzzed kilesni! (*Puskalövés*)

HANG Azt hittem, hogy hazaértem, de úgy látszik, még mindig a háborúban vagyok! Na, majd adok én nektek!

Csataüvöltés, nyüsztés, jajgatás, aztán csönd

MESÉLŐ (*gyertyával jön*) Masino, te vagy az? El se hiszem!

MASINO Én hát. De te ki vagy?

MESÉLŐ Én a mesélő vagyok.

MASINO Tisztelem! (*Észreveszi a többieket, akik szerte hevernek a földön*) Ni, a Gazduram! Mit csinál ott lent? Erdész uram is itt van? Na hát, éjnek évadján a puskájával fenekedik? Kocsmáros uram! Ez aztán a meglepetés!

GAZDURAM Masino, de örülök, hogy látlak!

KOCSMÁROS Hazajöttél Gyérszalmába?

MASINO Egyenesen Afrikából!

KOCSMÁROS Neked elment az eszed, fiam?

MASINO Dehogy ment el, most jött meg! Velem együtt. Aztán miért lövöldöznek itt kendtek, ahelyett, hogy aludnának?

KOCSMÁROS Hosszú ideje nem tudunk mi már aludni.

ERDÉSZ Micilindára vadászunk!

MASINO Milyen Lindára?

GAZDA A boszorkányra, a gonoszra, aki éjjelente elrabolja az ökreinket meg a teheneinket.

MASINO Mit zagyválnak itt össze? Tán Kocsmáros uram vörösborra vette el az eszüket?

GAZDA (*kérőn néz a kocsmárosra*) Nem láttuk mi azt a bort már reggel óta.

ERDÉSZ (*még inkább kérőn néz*) Nem bizony, azóta nem láttuk.

KOCSMÁROS (*nagyot sóhajt*) Jó, nem bánom. Még az egyszer hitelezek. (*Zsákjából kupákat vesz elő és tölt a demizsonból, amit magával hozott*) Igyunk arra, hogy Masino hazaérkezett! Éljen a megmentőnk!

GAZDA Éljen Masino, a hős! Igyunk!

ERDÉSZ Igyunk!

MESÉLŐ Hé, jóemberek!

MASINO Mi van?

MESÉLŐ Az erdei boszorkányról megfeledkeztetek?

GAZDA ...Mért baj az, ha mindenről megfeledkezve iszik egy kicsit az ember?

MESÉLŐ Nem keresitek már a lábnyomát?

ERDÉSZ Reménytelen. *(Iszik)*

MESÉLŐ És a fekete hajcsomó a tüskés ágakon?

KOCSMÁROS Ki tudná azt onnét mindig kibogozni?
(Iszik, majd inntől folyamatosan tölt hol az Erdész, hol a Gazda kiürült poharába)

MESÉLŐ Az egyetlen bizonyíték lóg az orrotok előtt!

GAZDA Hagyjál békén minket! Oda lett má' a banya-sörény! *(Iszik)*

MESÉLŐ Oda lesz így a falutok is!

ERDÉSZ Mire rátalálnánk a búvóhelyére, térdig nőne a szakállunk! *(Iszik)*

MESÉLŐ Mit beszél ez?

GAZDA *(énekelget)* ...Sörénye a lónak, szakála a Grófnak!...

MASINO A nemjóját! Igaza van! Mit bámultok így, ti csupaszképűek? Amikor éjfelet üt az óra, elmegyek én azért a boszorkányért és idehozom nektek!

GAZDA Ez a beszéd! Éljen! *(Iszik)*

FALUSIAK Vigyázz magadra, Masino!

MASINO *(önbiztató szövege alatt bábos közjáték zenével, a falusiak ámuló hangjai)* Ne féltsetek! Afrikában láttam olyan kannibálokat, akik ha nem jutottak emberhúshoz, megették a tücsköt! *(Ó!)* A sivatagban láttam egy bolondot: az meg, hogy vizet tudjon kaparni a homokból, tizenkét méterre növesztette a körmét! *(Hooo...)* A tengerben láttam egy halat: annak volt cipője meg papucs, mert az a halak királya akart lenni, mondván, hogy a többi halnak nincsen se cipője, se papucs! *(Huhh...)* Láttam egy asszonyt, akinek hetven gyereke volt és csak egyetlen fazeka! Láttam olyan embert, aki a feketét szereti, láttam olyat, aki a fehérét! *(Gazda, Erdész, Kocsmáros lassan elszenderülnek)* Láttam olyat is, aki egy mázsát nyom és olyat is, aki kövér meg kerek, mint a pikkely *(horkolás)*,... de ilyen félnék és báva embereket, mint ti itt, Gyérszalmában, még sehol nem láttam. *(Kimegy)*

MESÉLŐ *(nézi az alvókat meg az üres demizsont)* Hát, ezek hárman jól elaludtak. A bor mind elfogyott, csepp se maradt, pedig még a mese végével nem futhat el senki. Az csak most következik. Várjunk egy picit! *(Hosszú várakozás, csak a hortyogás hallatszik)*

GRÓF *(hangja kintről)* Jaj, jajajajaj!

ERDÉSZ *(riadva felébred)* Ki az? Mi van? Hol vagytok?

GRÓF *(hangja még mindig kintről)* Juj, jujujujuj!

GAZDA Ott a puska! Itt a boszorkány! Hol van Masino?

KOCSMÁROS Kifelé! Meneküljünk a Plébánoshoz!

MASINO *(abból az irányból jön, amerre az előbbieki akartak futni, a szakállánál fogva húzza az ordító Grófot)* Itt van a boszorkány! *(Cibálja a szakállt)* Ez meg itt a hajszála, amit Erdész uram olyan szépen begyűjtött! *(Álmélkodás)* Tudtam, hogy közületek nem lehetett senki, hiszen csupasz az állatok! Aztán ott voltak a lábnyomok, amiket a saját szemmel láttam. Azok a nyomok súlyos és nagy cipőktől származnak, ti meg jóformán mezítláb jártok.

FALUSIAK A gróf a boszorkány!?

MASINO Nosza, mit csináljunk vele?

GAZDA Megégetjük! Megnyúzzuk!

ERDÉSZ Kikötjük madárijesztőnek!

KOCSMÁROS Hordóba rakjuk és legurítjuk a szakadékbába!

GAZDA Beletesszük egy zsákba hat kutyával és hat macskával!

GRÓF Kegyelem! Kegyelem!

MASINO Én mást mondok. Vissza fogja adni az állatokat, minden tehenet és ökröt! És ezután... ő takarítja az istállóitokat. És mert annyira szeret az erdőre járni, hát ezentúl, megengedjük, hogy minden éjjel rózsát szedjen nektek az erdőn!

GRÓF Éljen Masino, az igazságos!

MASINO Most pedig igyunk egy kortyot! De hol a bor? Mindet megittátok, szomjas népség? Hát velem most mi lesz? Kinek van bora?

GAZDA Gyérszalmában? Senkinek.

KOCSMÁROS Igyuk meg a Plébános miseborát!

GAZDA Úgy van!

ERDÉSZ Rajta! Menjünk a Plébánoshoz!

MASINO Menjünk! *(Elindulnak, szembetalálkoznak a Plébánossal)*

MESÉLŐ Ott jön már a szegény Plébános, ott jön. Most ugyan megisszák az ő miseborát is, de legalább annak örülhet, hogy nem kell többé őrseget állnia, Micillina boszorkányra várva! Sietek utánuk, nehogy lemaradjak a mulatságról! *(Zene)*

TYÚKOK *(fenekükön kis zsákocskákkal)*

Kotta – kotta – kot – kot – kot...

Így járni, így járni, nem szününk meg kárálni.

Nézd, mi van itt, hallld, mi van itt: zsákba tojunk nem a földre,

hogy a tojás domboldalon ne guruljon az erdőbe.

Kotta – kotta – kot – kot – kot...

Kotta – kotta – kot – kot – kot...

Kotta kotta...